

Sygn. akt: II K 112/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Żak

Protokolant: Anna Banasiak, Małgorzata Olszewska, Rafał Kawałowski

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wołominie: Daniela Pasterczyka, Radosława Kłosa, Sylwii Muzyczko - Wołosik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 28.11.2014r., 01.04.2015r., 03.06.2015r., 19.08.2015r.

sprawy **W. C.**

urodzonego (...) w W.

syna S. i B. z domu S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 czerwca 2013 roku w miejscowości W., woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. oraz z dwoma nieustalonymi mężczyznami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 20 sztuk metalowych półek do regałów o wymiarach 130 x 80 cm z zaplecza sklepu (...) powodując tym straty w wysokości 1000 zł na szkodę T./(...)/Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego W. C., w ramach zarzucanego mu czynu, uznaje za winnego tego, że w dniu 24 czerwca 2013 roku w W. przy ulicy (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z R. B. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 20 sztuk metalowych półek do regałów o wymiarach 130 x 80 cm z zaplecza sklepu (...) powodując tym straty w wysokości 1000 złotych na szkodę (...) sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 czerwca 2013 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na ww. podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 278 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 czerwca 2013r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania przez jeden dzień tj. w dniu 25.06.2013r.;

III. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

II K 112/14

UZASADNIENIE

W. C. został oskarżony o to, że w dniu 24 czerwca 2013 roku w miejscowości W., woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. B. oraz z dwoma nieustalonymi mężczyznami dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 20 sztuk metalowych półek do regałów o wymiarach 130 x 80 cm z zaplecza sklepu (...) powodując tym straty w wysokości 1000 zł na szkodę T./P./Sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i ujawnionego w toku rozprawy głównej sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 czerwca 2013 r. W. C. wraz z R. B. spotkali w W. dwóch mężczyzn ciągnących wózek, na którym znajdowały się metalowe półki od regałów. W wyniku rozmowy, W. C. oraz R. B. uzyskali od ww. mężczyzn informację, iż wskazane przedmioty znajdują się za sklepem (...). W. C. i R. B. udali się za sklep (...), do ogrodzonej części terenu na zewnątrz ww. sklepu, w celu dokonania kradzieży metalowych półek do regałów o wymiarach 130 x 80 cm. Obaj mężczyźni zabrali łącznie 20 sztuk metalowych półek od regałów, nie dokonując płatności za wymienione półki. Mężczyźni przenosili ww. półki wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu, każdorazowo po kilka, do punktu „(...)” w W., gdzie sprzedawali je jako złom.

W. C. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 926/10 został uprzednio skazany za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za czyn z art. 209 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, sąd wymierzył W. C. wskazanym wyżej wyrokiem karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym z dnia 23 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Wołominie orzekł, iż utraciła moc kara łączna orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 25 lutego 2011 r. Sąd orzeczony wobec W. C. wyrokami: Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 28 stycznia 2010 r., sygn. akt V K 912/10 oraz Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 25 lutego 2011 r., sygn. akt II K 926/10, za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. połączył i orzekł wobec W. C. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. W. C. odbywał karę pozbawienia wolności od dnia 24 czerwca 2011 r. do dnia 26 lutego 2013.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny sąd ustalił na podstawie:

Częściowo zeznań oskarżonego W. C. (k. 51-52, k. 65-66, k. 105-107, k. 149-150), pro częściowo wyjaśnień podejrzanego R. B. (k. 40-41, k. 89-90), zeznań świadka R. P. (k. 8-9, k. 190-191), zeznań świadka W. D. (k. 25-26, k. 206-207), zeznań świadka M. T. (k. 3-4, k. 205-206), zeznań świadka S. D. (k. 54, k. 92-93, k. 206), protokołu oględzin (k. 6-7), protokołu zatrzymania rzeczy (k.10-12v), protokołu zatrzymania (k. 13-14), protokołu badania trzeźwości wraz załącznikiem (k. 15-16), kart karnych (k. 20-22, k. 118-121, k. 215-217), notatki (k. 24-24v), zawiadomienia (k. 30), protokołu (k. 31-32), protokołu (k. 33-35), protokołu (k. 36-37), pokwitowania (k. 38), protokołu oględzin (k. 43-45), protokołu przeszukania (k. 47-48v), odpisów wyroków wraz z informacją o odbyciu kary (k. 55-60), pisma (k. 83), odpowiedzi (k. 91).

Oskarżony W. C. w toku postępowania przygotowawczego trzykrotnie przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Wskazać przy tym należy, iż oskarżyciel publiczny zarzucił W. C. popełnienie przedmiotowego czynu wspólnie i w porozumieniu z R. B. oraz z dwoma nieustalonymi mężczyznami.

W toku postępowania jurysdykcyjnego W. C. również przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, przy czym wyjaśnił, iż przedmiotowego czynu dopuścił się działając jedynie z R. B.. Nadto, oskarżony wyjaśnił, iż około dwie godziny przed dokonaniem przez niego oraz R. B. kradzieży na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. dwaj mężczyźni ciągnęli wózek, na którym przewozili blaszane półki od regałów. Po odbyciu rozmowy ze wskazanymi mężczyznami, którzy wskazali, iż przedmioty te mają ze sklepu (...), W. C. oraz R. B. udali się na zaplecze sklepu (...). Jak wskazał oskarżony, obaj wzięli po cztery blaszane półki z zamiarem ich odsprzedaży w skupie złomu, jednakże po ogrodzonego

terenu sklepu, zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy policji. Oskarżony W. C. wskazał również, iż zarówno on, jak i R. B. wiedzieli, iż zabrane przez nich rzeczy stanowią własność sklepu (...).

W przekonaniu sądu na wiarę zasługują wyjaśnienia W. C. w części, w jakiej przyznał się do dokonania kradzieży metalowych półek do regałów na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. W tym bowiem zakresie jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w niewątpliwie wiarygodnych dowodach przeprowadzonych w niniejszej sprawie, w szczególności w wyjaśnieniach złożonych w charakterze podejrzanego przez R. B., w części, w jakiej sąd tym wyjaśnieniom przyznał walor wiarygodności.

Ponadto oczywistym jest, że gdyby oskarżony nie dopuścił się tego czynu, nie przyznałby się do jego popełnienia. Miał on bowiem pełną świadomość poważnych konsekwencji karnych w wypadku uznania go za winnego popełnienia przedmiotowej kradzieży. Zauważyć wszak należy, że przed dniem popełnienia przypisanego mu czynu oskarżony był już uprzednio wielokrotnie karany, w tym za przestępstwo podobne.

Z kolei na wiarę nie zasługują wyjaśnienia W. C. w części, w jakiej wskazał, iż przedmiotem kradzieży dokonanej przez niego oraz R. B. było łącznie osiem sztuk metalowych półek do regałów. Do okoliczności tej sąd odnosi się w dalszej części uzasadnienia.

Za wiarygodne w części należało uznać wyjaśnienia złożone w charakterze podejrzanego przez świadka R. B. ujawnione w trybie art. 391 § 2 k.p.k. z uwagi na śmierć świadka. Wiarygodne w szczególności są wyjaśnienia wskazanego mężczyzny, w których potwierdził on fakt dokonania przez siebie i W. C. kradzieży przedmiotowych półek od regałów oraz okoliczność, iż kradzieży tej dopuścił się właśnie tylko z oskarżonym, nie zaś z innymi dwoma nieustalonymi mężczyznami, jak wskazał oskarżyciel publiczny w zarzuconym W. C. czynie. W tym bowiem zakresie jego wyjaśnienia korespondują z treścią wyjaśnień oskarżonego W. C., złożonych przez niego w toku postępowania sądowego.

W przekonaniu sądu na wiarę zasługują zeznania świadka S. D., przy czym zaznaczyć należy, iż nie był on naocznym świadkiem kradzieży dokonanej w dniu 24 czerwca 2013 r., a informację o wymienionym przestępstwie powziął analizując nagranie z monitoringu. Niemniej jednak zeznania złożone przez S. D. należy uznać za spójne, logiczne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie.

Zdaniem sądu zeznania złożone przez świadka M. T. nie przyczyniły się do wyjaśnienia okoliczności przedmiotowej sprawy. Informacje, jakie podała świadek zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i postępowania sądowego uzyskała ona od pracowników ochrony sklepu (...). Niemniej jednak wskazać należy, iż M. T. podała informacje stosownie do posiadanej przez nią wiedzy, wobec czego nie sposób odmówić jej zeznaniom waloru wiarygodności, przy czym – jak już wskazano powyżej – ich treść nie przyczyniła się do wyjaśnienia okoliczności przedmiotowej sprawy.

W sposób analogiczny sąd ocenił zeznania złożone przez świadka R. P., przy czym wskazać należy, iż do treści jego zeznań sąd odnosi się w sposób szczegółowo w dalszej części uzasadnienia.

Sąd nie miał wątpliwości co do wiarygodności zeznań świadka W. D., aczkolwiek podkreślić należy, iż wskazany funkcjonariusz policji brał udział w interwencji dotyczącej próby kradzieży przez oskarżonego W. C. i R. B. w dniu 25 czerwca 2013 r.

Sąd nie dopatrywał się też żadnych okoliczności, dla których można byłoby zakwestionować dokumenty zgromadzone w niniejszej sprawie i ujawnione w toku rozprawy głównej. W tym miejscu wskazać jedynie należy, że dokumentów tych nie kwestionowała żadna ze stron.

Poczynione wyżej ustalenia pozwalają z całą stanowczością stwierdzić, że oskarżony W. C. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa kradzieży w jej typie podstawowym (art. 278 § 1 k.k.).

Przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnia ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą.

Ustalony przez sąd stan faktyczny nie pozwala mieć wątpliwości, iż W. C. i R. B. zabrali wskazane wyżej metalowych półek do regałów w celu przywłaszczenia. Powyższa okoliczność wynika wprost z wyjaśnień samego oskarżonego oraz z wyjaśnień złożonych w charakterze podejrzanego przez drugiego sprawcę przedmiotowej kradzieży. Żaden ze sprawców przedmiotowej kradzieży okoliczności tej nigdy nie kwestionował. Jak wynika ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, przedmiotowe półki zostały ukradzione przez sprawców w celu ich późniejszej sprzedaży w skupie złomu, co też nastąpiło.

Nie budzi też żadnych wątpliwości sądu okoliczność, iż W. C. przypisane mu przestępstwo popełnił działając wspólnie i w porozumieniu z R. B.. Zauważyć należy, że dla wspólnego dokonania czynu zabronionego nie jest konieczne, aby każdy ze współsprawców wypełnił wszystkie, opisane w ustawie karnej znamiona tego czynu. Okolicznością wystarczającą do przyjęcia odpowiedzialności karnej obu, działających wspólnie i w porozumieniu sprawców, jest, by każdy z nich wykonywał znamiona te w ramach przyjętego między sobą podziału ról, bądź też, by zachowanie jednego z nich, nie stanowiące nawet bezpośredniej realizacji znamion czynu zabronionego, stanowiło na tyle istotny wkład w realizację wspólnego przedsięwzięcia, że bez jego udziału w ogóle nie doszłoby do popełnienia czynu zabronionego lub też doszłoby do jego popełnienia w inny sposób (vide P. Kardas, Komentarz do art. 18 Kodeksu karnego, Zakamycze 2004). Należy jedynie podkreślić, iż okoliczność dotycząca popełnienia przez W. C. oraz R. B. przedmiotowego przestępstwa wspólnie i w porozumieniu wynika wprost z wyjaśnień obydwu mężczyzn.

W tym miejscu wskazać należy, iż sąd przypisał oskarżonemu W. C. działanie wspólnie i w porozumieniu z R. B., eliminując jednocześnie, względem postawionego oskarżonemu zarzutu, stwierdzenie „oraz z dwoma nieustalonymi mężczyznami”. Modyfikacja dokonana przez sąd w powyższym zakresie wynika z faktu, iż w przedmiotowej sprawie brak jest obiektywnych dowodów pozwalających na stwierdzenie, iż w przedmiotowej sprawie doszło do popełnienia przedmiotowego czynu właśnie również z dwoma nieustalonymi mężczyznami. Ustalony przez sąd stan faktyczny prowadzi do wniosku, iż stan faktyczny niniejszej sprawy pozwala jedynie przypuszczać, iż kradzież metalowych półek od regałów na terenie sklepu (...) stanowiła współsprawstwo koincydentalne (sprawstwo równoległe), co z kolei nie stanowi współsprawstwa w rozumieniu art. 18 k.k. Ustalony przez sąd stan faktyczny pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, iż pomiędzy W. C. a R. B. a dwoma mężczyznami, z którymi rozmawiali przed dokonaniem kradzieży, z pewnością nie doszło do porozumienia. Okoliczność ta została ustalona przez sąd na podstawie pozytywnie zweryfikowanych wyjaśnień R. B. oraz pozytywnie zweryfikowanych wyjaśnień W. C., złożonych w toku rozprawy głównej. Jak bowiem wyjaśnił oskarżony, około dwie godziny przed dokonaniem kradzieży będącej przedmiotem rozpoznania sądu, on oraz R. B. rozmawiali z dwoma innymi mężczyznami o znajdujących się na terenie sklepu (...) metalowych przedmiotach. Powyższa okoliczność wskazuje, iż z pewnością pomiędzy czterema wskazanymi osobami nie doszło do popełnienia czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu.

Sąd nie miał również wątpliwości, iż przestępstwo przypisane W. C. stanowiło czyn ciągły w rozumieniu art. 12 k.k. Kradzież metalowych półek od regałów, jakiej dopuścił się W. C., należy niewątpliwie uznać za jeden czyn zabroniony, albowiem składało się na nią kilka zachowań oskarżonego podjętych w krótkich odstępach czasu, a nadto wchodząc na ogrodzony teren sklepu mężczyźni towarzyszył z góry powzięty zamiar dokonania kradzieży metalowych półek, co wynika z ustalonego przez sąd stanu faktycznego. Na przypisany oskarżonemu czyn składało się bowiem kilka zachowań, polegających na zabraniu w celu przywłaszczenia metalowych półek od regałów, co w przedmiotowej sprawie następowało również w niewielkich odstępach czasu, zaś sprawca w chwili podejmowania pierwszego zachowania w postaci zabrania metalowych półek w celu przywłaszczenia, z pewnością miał zamiar popełnienia wszystkich zindywidualizowanych, co najmniej w ogólnym zarysie, zachowań, składających się na przypisany mu czyn ciągły.

Kolejnym zagadnieniem będącym przedmiotem rozważań sądu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia ilości skradzionych przez sprawców rzeczy. W tym zakresie sąd oparł się w szczególności na wiarygodnych zeznaniach świadka R. P., pracującego wówczas w firmie „(...)”. Oświadczył on w toku postępowania przygotowawczego, iż w dniu 24 czerwca 2013 r. do wskazanego punktu przez cały dzień przyjeżdżało dwóch mężczyzn – R. B. oraz W. C., przynosząc po dwie sztuki metalowych półek, ważących łącznie 13 kilogramów. Jak wskazał R. P., mężczyźni ci

dostarczyli do skupu łącznie 156 kilogramów metalu. Jak wynika z pokwitowania odbioru metalowych półek regału sklepowego, kierownik administracyjny sklepu (...) w dniu 26 czerwca 2013 r. odebrał ze wskazanego punktu skupu metali, metalowe półki regału o łącznej wadze 156 kilogramów. Nie budzi wątpliwości, iż wymienione powyżej dowody korespondują ze sobą, zaś mając na względzie powyżej wskazaną okoliczność, iż dwie sztuki metalowych półek ważyły łącznie 13 kilogramów, natomiast wszystkie metalowe półki dostarczone przez oskarżonego i R. B. ważyły 156 kilogramów, oczywistym jest iż mężczyźni przedłożyli w skupie złomu co najmniej 20 sztuk przedmiotowych półek. Sąd nie miał również wątpliwości, iż wszystkie półki dostarczone do punktu skupu metali zostały uprzednio ukradzione przez wskazanych mężczyzn na terenie sklepu (...), tym bardziej, że okoliczność ta nigdy nie była przez nich kwestionowana.

Wymierzając oskarżonemu W. C. karę pozbawienia wolności za przypisane mu przestępstwo sąd wziął pod uwagę wszelkie okoliczności ujawnione w sprawie oraz miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Za okoliczność obciążającą oskarżonego W. C. sąd uznał w szczególności rodzaj naruszonego przez niego chronionego prawem dobra, okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu oraz postać zamiaru, w jakim ww. działał. Oskarżony wszak popełnił przestępstwo przeciwko mieniu, a zatem naruszył jedno z najważniejszych dóbr prawem chronionych, gdyż za takie zdaniem sądu należy uznać prawo własności. Co prawda przestępstwa kradzieży można dokonać jedynie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, jednakże trzeba zauważyć, że ustalony przez sąd stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że zamiar, w jakim działali sprawcy przedmiotowego przestępstwa, w tym W. C., był jednocześnie zamiarem przemyślanym. Oskarżony i R. B. weszli bowiem – jak to wykazano wyżej – na ogrodzoną część terenu sklepu (...) z zamiarem kradzieży, a sposób realizacji przez obydwo ww. mężczyzn znamion przestępstwa kradzieży wskazuje, że obaj konsekwentnie dążyli do osiągnięcia tego celu. Ponadto za bardzo istotne okoliczności obciążające oskarżonego należy uznać jego uprzednią wielokrotną karalność, w tym również za przestępstwa podobne oraz fakt, że przypisanego mu czynu dopuścił się on działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą.

Sąd nie dopatrywał się okoliczności łagodzących względem oskarżonego W. C..

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd doszedł do przekonania, że wymierzona oskarżonemu kara spełni wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu. W przekonaniu sądu omówione powyżej okoliczności obciążające oskarżonego, w tym przede wszystkim wielokrotne wchodzenie przez niego w konflikt z prawem, powodują, że kary tej w żadnym razie nie można uznać za nadmiernie surową. Zauważyć bowiem należy, że za przypisany oskarżonemu czyn grozi kara pozbawienia wolności od trzech miesięcy do pięciu lat, zaś mimo istotnych okoliczności obciążających w niniejszej sprawie wymierzono oskarżonemu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd orzekł wobec W. C. karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a więc karę, której wykonanie, przy wystąpieniu pozostałych przesłanek wskazanych w art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 czerwca 2013 r., można warunkowo zawiesić na okres próby. Z uwagi na fakt, iż sąd rozważał możliwość warunkowego zawieszenia oskarżonemu wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby, zasadnym było zastosowanie art. 4 § 1 k.k., albowiem zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy nie jest możliwe na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania tj. w dniu 19 sierpnia 2015 r. Sąd może zawiesić wykonanie kary jedynie w sytuacji, gdy jest przekonany, że skorzystanie z takiej możliwości będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, w szczególności dla zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Prognozę kryminologiczną ustala się w oparciu o postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Dotychczasowy sposób życia W. C., w szczególności fakt jego uprzedniej wielokrotnej karalności, w tym za przestępstwa podobne, absolutnie nie pozwala przyjąć w stosunku do niego pozytywnej prognozy kryminologicznej i warunkowo zawiesić wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Na marginesie powyższych rozważań należy jedynie wskazać, iż sąd zdecydował się zastosować wobec W. C. ustawę obowiązującą w czasie popełnienia przez niego przestępstwa również z tego względu, iż art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu orzekania, wymaga by sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności, co zaś ta przesłanka nie mogła znaleźć zastosowania wobec W. C..

W tym miejscu nie można nie dostrzec, że oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k., gdyż w okresie od 24 czerwca 2011 r. do 26 lutego 2013 r. odbywał karę pozbawienia wolności, a następnie w okresie krótszym niż pięć lat, po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, popełnił umyślne przestępstwo podobne do tego, za jakie był skazany, w rozumieniu art. 115 § 3 k.k. Należy zatem wskazać, iż niewątpliwie powyższa okoliczność potwierdza wyjątkowo lekceważący stosunek oskarżonego wobec przestrzegania norm prawnych.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania przez jeden dzień w sprawie, w dniu 25 czerwca 2013 r.

Mając na uwadze aktualną sytuację osobistą i majątkową oskarżonego B. M. oraz fakt orzeczenia wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, sąd zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, że uiszczenie przez niego tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe. W przedmiocie tym sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji.